

UNPO, entitat internacional de pobles sense representació

written by Llorenç Prats | 31 de juliol de 2020

La UNPO, abreviació de Organització de Pobles i Nacions sense representació (<https://unpo.org/>), és una entitat internacional que intenta donar veu a pobles marginalitzats o no representats per protegir els seus drets civils, en especial els drets humans. Els seus membres són representats de pobles que no poden tenir accés a una representació igualitària, de reciprocitat, a les seves institucions o a les internacionals. Per tant, són pobles que no poden gaudir d'una natural participació política en tant que nacionals d'un determinat país ni tampoc poden exercir polítiques públiques sobre els seus propis recursos econòmics, culturals o socials. Catalunya, òbviament és un cas d'aquests, i una representació en aquesta institució és possible gràcies a l'Assemblea Nacional Catalana ANC, des del 14 de desembre de 2018.

Els pobles sense representació pateixen exclusió dins de les seves fronteres i també a nivell internacional. La seva condició nacional és negada de forma insistent i la seva posició permanentment victimitzada entre els seus indefensos habitants. La defensa jurídica dels seus drets nacionals a través d'entitats com la UNPO és una punta de llança per intentar superar "les pitjors formes de violència i repressió" que sovint pateixen. Així des de la UNPO es pot donar veu internacional a situacions de dura persecució que exposades des dels mateixos països poden tenir severes conseqüències, com la presó o la confiscació de béns en el millor dels casos.

Com organització és operativa des dels anys 80, quan es van agrupar diferents líders exiliats de països que maldaven per la seva normalitat nacional. En especial, en aquella època els líders d'Estònia i del Tibet. Estònia el 8 de maig de 1990 va declarar la seva nova independència de la URSS, malgrat la

seva àmplia minoria russa resident. I el 9 de març de 1991, amb una natural resistència, van guanyar la plena independència, després d'un exitós referèndum d'autodeterminació.

Ara agrupa països com Taiwan que pateixen els estralls derivats de la manca de reconeixement internacional de la Xina o de la dificultat per tenir relacions diplomàtiques amb determinats països. I a Europa, Catalunya comparteix aquesta problemàtica repressiva amb la Bretanya i la Savoia, tot i que segurament amb intensitats molt diferents. I està clar, cap país bàltic ja en forma part, atès que la condició d'estat nacional és l'eina més efectiva per protegir i defensar els drets humans.

Les campanyes que aquesta entitat està liderant són ara mateix tres. La primera i més contundent consisteix en defensar el valor jurídic del dret d'autodeterminació dels pobles, com col·lectius que internacionalment, a través de la ONU, poden accedir a la seva plena sobirania. Cal dir que el dret d'autodeterminació és un dels drets més poc entesos dels drets humans. Sovint per interessos polítics, no s'ha volgut explicar ni transmetre tot l'abast d'aquesta dimensió dels drets civils. I d'aquí, segurament, la banalització que s'ha intentat crear a Catalunya sobre el referèndum d'autodeterminació del passat primer d'octubre de 2017.

Una segona campanya, gràcies a la col·laboració amb la Universitat d'Oxford, passa per crear espais de debat que donin veu internacional a les situacions extremes que pateixen els pobles o nacions que en formen part. I en tercer lloc, també, una acció de denúncia, principalment sobre països amb una forta implantació comercial com la Xina i el Paquistán, davant les institucions europees a fi que usin la seva força de negociació econòmica per introduir el respecte als drets humans. No cal dir que és una feina de recerca i d'influència de resultats lents i difícils, segons les seves mateixes paraules.

Catalunya, per iniciativa de l'Assemblea Nacional Catalana, com a membre d'aquesta organització, i a l'espera de que es faci efectiva la declaració d'independència ajornada després del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017, aprofitarà bé aquesta posició internacional, tot i la incongruència de que els seus exiliats no hagin aixecat la suspensió de la declaració d'independència, i des de la UNPO, si més no, ja es poguessin obtenir suports o reconeixements internacionals pel poble català tal com va fer encertadament Estònia.